

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, Tractatus Tres spirituales

Arias, Francisco

Coloniae, 1615

Cap. 1. Declaratur, qualis sit amor proprius, qui a nobis mortificandus est,
& qui sint eius effectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48767](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48767)

CAPVT I.

Qualis sit Amor proprius, qui mortificandus est, & qui eius effectus.

EST quidam amor, quo homo se amat ordinatè, & bono fine, qui est gloria Dei, vel alius honestus finis, qui natura sua tendat in Deum, quo amore homo amat beatitudinem extremam, eaque omnia quæ ad illam consequendam adiumento esse possunt. Hic amor non appellatur amor proprius, quia etsi eo quæramus nostrum profectum, tamen quia principalis finis loco propositum non habet semetipsum, sed Deum, idcirco potius est amor veræ charitatis, & merè spiritualis. Amor ergo proprius est, quo quis amat seipsum, hoc est; quo quis tam studet suis commodis, nulla habita ratione gloriæ diuinæ, idque bifariam fieri potest. Primum; si partem spiritualement hominis pro obiecto habeat, & amet per se virtutes & dona spiritualia animi, ac felicitatem quoque ipsam, quatenus vtilitatē aliquam spiritualement conciliant. Et hic amor proprius est in se spirituali. Verum quamuis amor proprius, qui primarij finis loco propositum

situm habet seipsum, & non Deum, & non
 imperfectus, nec sufficiat ad salutem
 tamen facile corrigi potest & perfectior
 nempe mutatione tantum finis; res
 nim spirituales, quæ amantur, ex se
 næ sunt. Mortificandus est autem huius
 mor, primum attentè expendendo
 neficiorum diuinorum magnitudinem,
 nem, & quanto Dei amore illa sint
 bis communicata, deinde capessendo
 ardens desiderium placendi ei, qui
 to amore dignus est, & tot muneribus
 ad se redamandum nos sibi deum
 Quando enim anima erit hoc desiderio
 rido inflammata, facile longius progredietur,
 dictur, perspicietque, nihil æque à Deo
 requiri ad suam gloriam amplificandam,
 dam, quam vt solidis virtutibus operam
 ram demus in hac vita, & in altera
 conspectu iucundissime aliquando
 persruamur, amemusque virtutes, non
 tam, quia nobis viiles sunt, quam quæ
 placent Deo, eiusque gloria per illas
 promouetur. Et quia in talibus amorem
 rem proprium excindere, cumque se
 folius Dei amorem conuertere, magnum
 gnum Dei donum est, & supernaturalis
 coniungendæ sunt huic exercitio hu-
 miles ardentesque preces, & corporales
 nonnullæ mortificationes cæteris fac-

iores, vt hoc donum mortificationis à Deo impetretur.

Alius est amor proprius, qui obiecti loco habet sensitiuam hominis partem in voluptates & delicias carnis procliuem, ac etiam rationalem in honores, opes & alia bona temporalia inclinantem. Hoc amore homo non virtutes, sed res naturæ corruptæ inclinationi obnoxias complectitur, nec alium scopum propositum habet, quàm commodum suum temporale. Et hic proprie vocatur amor proprius; qui quidem perniciosissimus est, quia animum vehementer excæcat. Vnde beatus Gregorius: *Sunt, inquit, multa peccata, quæ committimus, sed idcirco nobis grauiora non videntur, quia priuato nos amore diligentes, clausis nobis oculis in nostra deceptione blandimur.* Deinde quia est omnium malorum fons & origo, vt paulò post ostendemus. Ex hoc amore manant effectus quidam vitiosi, qui aperte sunt peccata, secundum Apostolum, dum ait: *In notissimis diebus erunt homines seipso amantes, cupidi, elati, superbi, blasphemæ, parentibus non obediens, ingrati, scelsi, sine affectione, sine pace, criminatores, incontinentes, inimici, sine benignitate, proditores, proterui, tumidi, & voluptatum amatores magis quàm Dei.*

Hom. 4. in Ezech.

2. Tim. 3.

Dei. Ex eadem radice oriuntur & alij affectus, sed nō sunt omnes peccata mortalia; nec peccati rationem vendicant nisi quod finem debitum propositum non habeant. Hos nos patefacere conamur, vt constet quid in proprio amore mortificandum sit. Vnus ē vitiosus proprii amoris affectus est, quando homo sibi placet, & quando illi sua facta arrident, non tanquam Dei dona, sed suæ industrię opera. Alius, quando non propter Deum, aut alium bonum finem desiderat ab omnibus amari, sed tantum vt inde aliquod solatium capiat voluptatem. Quos affectus fatetur Augustinus ex proprio & inordinato amore proficisci.

*Lib. 10. conf.
c. 36. & 39.*

Alij affectus vitiosi ab amore proprio deriuati, sunt, plus æquo pude fieri ob defectus naturæ, vt deformitatem vultus, membra distorta, vocem asperam, inopiam parentum, officij quod geritur vilitatem, & cetera huiusmodi. De solo enim peccato, Deique offensa verecundari debet homo pude fieri autem de rebus à Deo profectis, & quæ nullam peccati notam habent, est hominis nimium se amantis, suumque honorem in omnibus quærentis. Alius effectus est, si quis

agere

agrè admissam culpam confiteatur, eo quòd coram hominibus sanctior videri velit, quàm sit coram Deo, vel ne aliquid de bona opinione, quam apud alios habet, detrahatur. Si quis ea libenter tractet, vel de ijs rebus loquatur, vnde spes aliqua est honoris & humanæ laudis, si ambiat dignitates maiores & honoratiores, si suas virtutes, sui generis nobilitatem, & alia prædicet: Si optat alios in ea persuasione esse, vt existiment ipsum, non voluntate, sed necessitate, aliorumque imperio ad fastigium alicuius dignitatis euectum, ac proinde credant eum esse humilem, alijsque multis virtutibus ornatum, quæ foris non appareant. Si in operibus bonis, alijsque actionibus laude dignis præstandis, quæ nouit in hominum oculos incurtura, magnum studium adhibeat, vt rectè, & sine cuiusquam querela vel calumnia fiant; quæ verò secreta facit, soli diuino cõspectui nota, non tantum studium in ijs cum omni perfectione exercendis ponat. Vt si, cum diuinum officium publicè dicendum est, aut paruulæ orationes vocales recitandæ, sit valdè deuotus: si verò priuatim, distractus & incompõsitus. Si, quoties in præsentia aliorum ab

ab eo petitur eleemosyna, aut aliud caritatis opus, promptissime porrigat clam, nullo praesente, nihil vel parum communicet. Si domi ob res leuissimas ira accendatur, publice verò ob res grauiiores iracundiam comprimat, ne subiectus passionibus videatur. Contra quoque, si negligat bona opera praestare, vt ieiunare, carnem castigare, agere seruire, aliaque caritatis opera exercere, ne videatur ab hominibus, non quod metuat, sanctus ab hominibus reputari, sed ne existimetur vanae gloriae captanda causa illa fecisse.

Alius eiusdem amoris proprii effectus est, metuere, ne parui apud alios aestimemur: magnam diligentiam adhibere in procurandis proprijs commodis, facultatibus augendis, & honoribus consequendis; contra verò, neglegenter agere in salute animae & gloriae diuinae promouenda. Multum temporis consumere in concinnandis vestibus, & componendo cubiculo; exiguumque spatium faciendo exanimati conscientiae, & Rosario lectitando relinquere. Aduigilare vt famuli dormimus, & liberi summo mane è lectis se propriant, & ne minimum quidem temporis punctulam ad quæstum faciendum

elum negligat: nihil autem laborare, vt
 sacrificium Missæ tempore audiant, vt
 confessionem peccatorum faciant, do-
 ctrinam Christianã addiscant, & diuina
 mandata præsent. Operam dare, vt red-
 ditus, & census annui exactè persoluan-
 tur, & negligere, vt famulorum salaria,
 & debita contracta suo tempore resti-
 tuantur. Omnem lapidem mouere, vt æ-
 què ab externis ac à domesticis honor
 sibi magnus cū magna submissione de-
 feratur, & parui facere, si exiguo honor
 præstetur Deo, imò iuramentis, blasphemis,
 & alijs peccatis indies offendatur. Si o-
 mnem industriam collocet, vt supellex
 domestica, & quicquid in ædibus obie-
 ctum est oculis carnis, bellè niteat, sit
 mensa lauta, & palato grata, parum verò
 curet animam esse puram à vitijs, & vir-
 tutibus humilitatis, māsuetudinis, alijs-
 que ornatā, atq; ita compositam, vt di-
 uinis oculis placeat. Si in multis pijs o-
 peribus exercere se negligat, ne ab alijs
 irideatur, aut detrimētum aliquod pa-
 tiatur, maximè si erant opera lege ali-
 qua diuina vel humana imperata. Si
 singulari amore aliquem prosequatur,
 cuius consuetudine in magnas animi
 distractiones & perturbationes incidat,

P

con-

contristetur autem, si eius familiaritas frui nequeat. Hi omnes, alique id genus, sunt affectus inordinati ex amore proprio profecti, quibus homo in rebus præcipuè seipsum & non Deum quærit. Sed iam videbimus, quem modum sint cum sua radice mortificandi & subiugandi.

CAPVT II.

Quæ ratione mortificandus sit amor proprius, cum affectibus ex eo ortis.

Seruus Dei ad mortificandum morem proprium in rebus ad honorem spectantibus, debet eum tantum honorem optare & acceptare, se vel alios credat posse reddi meritis, vel quem non potest sine iusta causa repudiare. Quod si honor ad vitam horum necessarius sit, aut profit, extendendus vel quærendus non est, cum illo aucupando homo non nisi proprium commodum finis loco spectare possit. Pugnandum autem est contra huius generis amorem exercitiis contrariis, vt si quando occasio offerat defectus naturales cum aliquo pudore patefaciendi, patefacere non timeat: noxas quoque in quas relinquitur